

Glattfelder püspök kórháza.

Temesvárról jelenti tudósítónk: Mélyen megindító szertartás között ment végbe ma délelőtt a püspöki palotában désteltett Vörös-Kereszt tartalékkórház felszentelése. Glattfelder Gyula dr. megyés-püspök szentelte fel saját otthonát, mint a sebesült hős katonák gondozó és gyógyállomását, ahol az önzetlen áldozatkészség és hazafiúi lelkesedés az emberszeretet legszebb virágos kertjét varázsolta elő. A csanádi püspök a sebesültekhez a következő beszédet intézte:

— Kedves testvérek, akik megsebezve feküsztek itt, szeretettel nyújtom át nektek az én házamat, a szeretet és béke melegével mondom nektek *Isten hozott!-at*. Ugy éreztétek magatokat, mint akiket az Isten küldött oly házba, amelyet az isteni akarat emelt, hogy ez a szeretet és a békés indulatok otthona legyen. Hálát mondom a jó Istennek azért is, mert gyengéd lelkeket küldött ide. Köszönetet mondom mindazoknak, akik a megsebesült honfitársak érdekében munkát, fáradságot és áldozatot nem kíméltek; köszönetet mondom azoknak a gyengéd női szíveknek, akik segítségére siettek a föld egyszerű gyermekének, akik megnyitották szívüket ennek a kegyelemnek és megengedték, hogy az isteni jószág lelkeiket megihlessen és sok könnyet letöröljenek. A jó Istennek áldása, amelyet szüntelenül kértem házamban, amíg benne laktam, most hogy benne laknak azok, akik a kötelességteljesítés mezején sebesültek meg, még fokozottab mértékben legyen rajta ez az áldás. És ha majd eltávoznak erről a helyről, akkor elmondhassák, hogy a sok baj, a sok szenvedés, a háború nem tudta kioltani az emberi szívekből a szeretetet, mert az emberi szívek ma is fogékonyak az Isten kegyelmével szemben és ma is szép, nemes műveket alkotnak. Ez lesz sebesült testvéreink legnagyobb jutalma, legboldogabb érzete.

Glattfelder püspök kíséretével ezután vé-

gigvonult az összes szobákban, mindenütt felszentelte a sebesültek által elfoglalt helyiségeket. A szertartáson résztvett Létics György dr. szerb püspök szeretettel fordult oda a sebesültekhez, végigsimogatta halovány arcukat és szelid szavakkal vigasztalta őket. Ugyancsak vigasztaló, biztató szavakat intéztek a sebesültekhez a többi egyházi férfiak is.

A tisztiszolga szolgája.

(Saját tudósítónktól.) Egy galíciai faluban folyt a harc és a szegedi honvéd ezrednek sikerült onnan az orosz gyalogságot kiverni. Mikor az ütközet végén csapatainkat rendezték, egyszerre csak megjelenik századparancsnoka előtt Páll egyéves önkéntes és maga előtt hajtva egy orosz bakát, jelenti:

— Alázatosan jelentem a kapitány urnak, nem jöttem üres kézzel, itt egy fogoly! Gyönyörű férfitársa volt az elfogott orosz, ábrándos kék szemekkel és szőke hajjal. A kapitány hamar készen volt a rendelkezéssel, odafordult a tisztiszolgájához, aki egyébként szerb fiú és Bozsídár névre hallgat:

— Na Bozsídár, ez lesz a te szolgád!

Bozsídár rögtön a helyzet magaslatára emelkedett, lecsatolta századosa podgyászát és ráarkta Iván vállaira. Iván első kívánsága az volt, hogy kenyeret és cigarettát adjanak neki. Kapott is és ezentul boldogan, mert jóllakottan, cipelte Bozsídár helyett a százados holmiját. Nagyon meg volt elégedve a sorsával és Bozsidárral ugyancsak összeharagkozott. A legközelebbi ütközet alkalmával Iván, az orosz, eltűnt. A százados dühösen rivallt rá Bozsidárra, amiért nem vigyázott az orosz fogolyra, akivel ráadásul a százados minden holmija eltűnt.

Bozsídár a legnagyobb flegmával így válaszolt a százados kifakadására:

— Nem kell félni százados ur, nem szökött az meg és esze-ágában sincs visszamenni az oroszokhoz — éhezni.

S Bozsidárnak volt igaza. Egy óra múlva Iván, aki az ütközet hevében elverődött, előkerült és széles mosollyal előadta, hogy nem sikerült az oroszoknak őt elfogniok.

Iván rendkívül engedelmes, szolgálatkész és hűséges szolgának mutatkozott. Mikor pedig Lembergben át kellett őt adni hadi fogolynak, mélységes szomorúsággal nézett ábrándos kék szemével a század és az ő Bozsídár barátja után.

Menekülés a harc színteréről. — Rekvirálás.

(Saját tudósítónktól.) Emberöltők mulnak el, amíg olyan tapasztalatok számára nyújt alkalmat egy-egy kor, mint a mi korunk, speciell mint a mi korunk most vérrel szövődő jelene. A harc színterétől távol is annyi mindenféléről szerzünk tudomást, annyi mindenfélét hallunk, hogy fantáziánk külön megerőltetése nélkül főbb vonásaiban megrajzolhatjuk magunknak a háború képének főbb kontúrait. A háborús világ egyik legmeghatóbb, legmegkapóbb képe a máskor békés lakosoknak a háborús színterről való menekülése, az előrelátható harcshíntérnek a kiürítése.

Az ütközetekben aktív részt vett katonáink, férfiak és családapák egyértelműen azt vallják, hogy a harc hevében a harcolóknak nem jut eszébe sem feleség, sem gyermek, sem szülő. Az ütközet maga annyira lekötí a küzdők minden figyelmét, minden testi, erkölcsi és szellemi erejét, hogy minden más, ami a küzdelemmel nem áll a legszorosabb összeköttetésben, mintegy kitörlődik a gondolatvilágukból. Ellenben az emlékezés, az

OROSZ SZÖKEVÉNYEK.

Az orosz rengeteg: mélységes, nagy és tele van titkokkal. Falvakat, városokat, hatalmas síkságokat zár magába és egészen az osztrák és német határig terjed. Talányos és rejtett utak vezetnek át rajta, utak, melyeket egyenesen az elnyomottak, menekülők és szerencsétlenek számára teremtett az Isten. A nagy orosz erdő a szökevényeké, akik egy kegyetlen kéz korbácsütései elől menekülnek. A félelem és nyomor erdeje ez és oly hallgatag, néma, mint azok, akik ezer veszély és megnevezhetetlen aggodalmak között rejtőznek mélyén. A határszéli orosz erdők most is tele vannak menekülőkkel és nem mulik el nap anélkül, hogy lehajtott fővel, kiéhezve és elcsigázva ne futna néhány tücat orosz katona szökevény a magyar és osztrák hadsereg védő szárnyai alá.

Az orosz katonaszökevény jól ismert alak a történelemben. Már az orosz-török háború alatt százával menekültek át a monarchia északi határára. Osztrák csendőrok szuronyra kötött sokszor lehetett látni, csüggedten, nyomorultul őket. Kegyetlen sorsuknak megadva magukat, vándoroltak végig a falvakon egészen a határig, ahol átadták őket az orosz hatóságoknak. Fegyvertelenül kullogtak és hatalmas természetük dacára, végtelen szármalmasak voltak a rongyos, pisz-

kos, a hosszú bujdosásban elnyűtt uniformisokban. De a menekülőknek csak csekély százaléka viselt katonaruhát. A legtöbben még akkor szöktek meg, mielőtt beöltöztethették volna őket és inkább a bizonytalanságnak, a nyomornak és szenvedéseknek adták meg magukat, mintsem a kaszárnyákba kerüljenek. Ezek a szökevények egytől-egyig embertelenül kezelt, megkínzott egyének. Olyan emberek, akik örömmel hagyják el hazájukat, amely számukra csak jogtalanságot, éhezést és borzalmakat tartogat, vagy legjobb esetben háborukat, amelyekben meggyőződés és lelkesedés nélkül kell odadobni életüket a cári akaratnak. Az orosz katonából kiűzték a hazaszeretet érzését a korbácsütések és vesszőfutasok.

Az orosz katona rendes időkben is éhezésre van ítélve. Kenyér helyett korpát és gipszet kap, kaszárnyáik inkább hasonlítanak a fogházakhoz. Ehhez járul, hogy az orosz katona lelki erejét előbb-utóbb elemészti a pálinka. Az orosz tiszt, ha vagyonszülők gyermeke, léha és morálisan ritkán beszámítható. Ha pedig nincs vagyona, akkor a proletárok legrosszabb fajtájához tartozik: vagy forradalmár titokban, vagy teljesen korrumpált. A kozákoknak dicsőséges a multja és még ma is dicsekednek a beduinok erényeivel megegyező főtulajdonosságokkal. Életük felét lovon töltik, lovaikat szeretik és valóban egybe vannak velük nő-

ve. Mint rablókatona, városok és falvak elözönlésében, felgyújtásában félelmetesek. De rendes katonasággal szemben már korántsem ilyenek.

Az orosz katona nem ismeri a fegyelmet nyugateurópai formájában. A török-orosz háború alatt egész zászlóaljak vetették magukat a földre és csak korbácsütésekkel, kartácsütéssel lehetett őket előre kergetni. A sokszor hangoztatott nagyszólv eszme nem igen lelkesíti őket, hiszen állandóan látják, mint nyomja el az orosz uralom a szólv testvéreket. Elmondhatni, hogy az orosz született emigránsnép, amely mindig szívesen hagyja el hazája földjét és csak nyugati, magasabb kulturájú nemzetek körében érzi igazán nyugodtan magát. Ennek a kijelentésnek a bizonyítására a fényes példák egész sora áll rendelkezésünkre. Nem kell egyebet tennünk, mint végignéznünk a legragyogóbb orosz írók sorsán Gogolytól Gorkijig... Nincs kiterjedt és igazi néposztály, amely szeretné a cárizmust. A zsarnoki uralmat nem kívánják az elnyomott kisoroszkok, lengyelek, zsidók, németek, finnek, csupán a korrumpált nemesi klikk és a szlavofilek kicsiny tábor. És alig hihető, hogy az említett népek körében lelkesedést fog kelteni a háború, amelyet az európai kultúra ellen indítottak.

Vendéglőben

KÁVÉHÁZBAN

Fűszerkereskedésben

Csemegeüzletben

MINDENÜTT KÉRJEN HATÁROZOTTAN

SZT. ISTVÁN

duplamalátasört.

Csak ez az eredeti, a valódi!!!

ÓVAKODJÉK

az UTÁNZATOKTÓL!!